

LUDOVÉ ROZPRÁVKY

V PODANÍ ŠTUDENTOV STREDNEJ ZDRAVOTNICKEJ ŠKOLY
- EGÉSZSÉGÜGYI KÖZÉPISKOLA V NOVÝCH ZÁMKOCH

AUDIO KNIHA

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0343-5

LUDOVÉ ROZPRÁVKY

V PODANÍ ŠTUDENTOV
STREDNEJ ZDRAVOTNÍCKEJ ŠKOLY
- EGÉSZSÉGÜGYI KÖZÉPISKOLA
V NOVÝCH ZÁMKOCH

Hlasovú nahrávku nahovorili: Hanka Juriková, Sara Michalská, Tamara Tlčinová, Natália Filagová,
Babeta Bieleschová, Natália Orelová, Michaela Brezíková, Vanesa Turanová,
Veronika Bartošová, Sofia Kováčsová, Sofia Bulafčíková, Martin Jedlička

nahrávanie a strihanie: Mgr. Dávid Szabó zástupca školy
koordinátor: PaedDr. Monika Bednárová

Spracovanie Audio knihy: Ličko Michal, Hrbatá Eva
Korektúra: Fujas Štefan

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0343-5

OBSAH

Janko Hraško	4
Kováčova dcéra	24
Lietajúce čižmy	38
Vlk a kozliatka	49

Janko Hraško

Ešte sa len Janko Hraško narodil, už sa mu na svete zapáčilo, ale jeho mamka lamentovala:

„Bože, Bože, aké je len drobné to chlapča, ani hráštek! Čože z neho, takého malinkého, bude?“ - a poplakávala, že ani krštenie nemá z čoho spraviť, chalupa je zadlžená, komora prázdna. Chlapček ako hráštek vyskočil, aby ho mamka lepšie videla, a vraví:

„Mamka moja, nič sa vy netrápajte, ja vám všetko obstarám!“

Vybehol z chalupy rovno do hory. V hore chytil diviaka a doniesol ho na pleci domov.

„No, mamka, teraz už varte a pečte, nech je krštenie, ako má byť. A meno mi dajte Janko Hraško.“

Práve vtedy sa vrátil z poľa otec a spytuje sa:

„Tak čože sa nám narodilo, chlapček či dievčatko?“

„Ani chlapček, ani dievčatko,“ - zakričal Janko Hraško - „ale sa vám narodil chlap!“

A sadol si s otcom za stôl, jedli a pili: otec za misu, Hraško za dve, otec za džbán, Hraško za dva.

„Vidím, že si ty naozaj chlap,“ -vraší otec - „a keď je tak, zajtra pôjdeme orať.“

A Janko rád, lebo vedel, že oranie je chlpská robota.

Prišli na roľu, Janko Hraško vyskočil volovi do ucha a hejsa, Kešo, hejsa, Sivoň! Orali, ani keby im hral. Otec videl, že robota aj bez neho dobre ide, nuž sa vyvalil pod vrbu, klobúk na oči a spí. Ide okolo pán na koni.

„Hej, sedliak, čo si sa tu rozdrichmal!“ - d’obol ho paličkou.

„Pozri, voly ti samy po roli chodia!“

Otec vyskočil na rovné nohy, hlboko sa pánovi klania.

"Voly nechodia samy, prosím pekne, ale ich môj syn Janko Hraško poháňa.“

Pán hľadá, oči vytriešťa, lebo nijakého syna nevidí. A ten si pekne povoláva:

„Hejsa, Kešo, hejsa, Sivoň!“

„Nuž ved’ počuť ho teda počujem,“ - vraví pán - „ale nikde ho nevidím. Kdeže je v parome?“

„Vo volovom uchu sedí, vaša milosť.“

Pozrie pán volovi do ucha a oči sa mu rozsvietia ani kršiakovi.

„Neslýchané čudo, takéto chlapčiatko! Sedliak, predaj mi ho, dám ti zaň dvadsať dukátov.“

„Nepredám, vaša milosť. Ako by som mohol, ved’ je to môj syn!“

„Dám ti päťdesiat dukátov!“

„Nemôžem, vaša milosť, hoci by sa mi tie peniaze veľmi zišli!“

„Tak ti dám sto dukátov! A radím ti, ber, kým dávam, lebo sa môže stať, že aj celkom nič nedostaneš!“

Tu Janko Hraško žmurkne na otca:

„Len ma predajte, tatko, veď mu ja ujdem!“

Naveľa - naveľa otec pristal. Pán vytiahol z kabáta meštek a vyčítal otcovi sto dukátov, Janka Hraška vopchal do mešca k ostatným peniazom – a pod'ho cvalom preč!

Tešil sa, akú radosť urobí žene, keď jej donesie túto živú hračku.

V mešci bolo tma aj tesno, ani povetria nedochodilo.

Vytiahol Janko Hraško z halienky nožík – a šmyk! Rozrezal mešec i vrecko na pánovom kabáte. Hned' sa mu ľahšie dýchalo. A potom začal vyhadzovať dukát za dukátom, dukát za dukátom. Keď už ostatný ta von vyhodil, vyskočil za ním aj on. A beží si naspäť po ceste, dukátiky zbiera, poriadna kôпка ich bola. Tak prišiel pekne-krásne domov.

„No, tatko, tu si máte aj syna, aj ešte ďalšie dukáty.“- vraví otcovi.

Ale ten krúti hlavou:

„Synku, synku, z tohto nič dobré nevykvitne!“

Mamka práve halušky hádzala. Hraškovi už v bruchu muzikanti vyhrávali, nuž vyskočil na ohnisko, potom hrncu na ucho a lapá tie halušky. Čo ktorá navrch vypláva, už ju chmatne, dosýtiť sa nemôže.

Tu zrazu dupot pred chalupou, ani čo by regiment vojska vykračoval. Rozletia sa dvere a to ten pán a hneď aj s pandúrmí. Že tak a tak, chlapča prebýjano ufujazdilo, ba ešte i peniaze ukradlo. A že sa iste len domov vrátilo, tak nech mu ho hneď vydajú!

Hraško pošepol mamke:

„Nože priklopte hrniec pokrievkou!“

Mamka tak urobila.

Hľadal pán Janka Hraška, hľadali ho aj pandúri. Celú chalupu čím hore, tým dolu prevrátili, len do hrnca na ohni im nezišlo

na um pozrieť. A Hraškovi tam už bolo načisto horúco. Nenašli ho teda, ale zato našli otcove dukáty, tie mu všetky vzali. Ba ešte aj voly z maštale so sebou pojali, vraj za pokutu. A pán sa vyhrážal, že však si on na toho fafrnka ešte posvieti!

Keď napokon odišli, mamka chytro zodvihla z hrnca pokrievku. Janko Hraško vyskočil von a moce sa po izbe, ani čo by mal v hlave motolicu, tak ho tá horúčava omarila. Ale prešlo mu, ba cítil sa potom ešte mocnejší, celkom sa v tej vriacej vode zaoceloval.

„Otec a mamka moja,“ – hovorí – „ja musím od vás preč. Tu by som už od pána pokoja nemal a popri mne ani vy. Vyberiem sa ja do sveta a nevrátim sa, kým vám všetku škodu nevynahradím.“

Otec i mamka zalomili rukami, lebo im synček už veľmi k srdcu prirástol. Ale uznali, že hovorí pravdu, a vypravili ho do sveta. Ide si on po tom širom svete. Ďaleko už bol zašiel, keď tu na jednej ceste furmanov dohoní. Viezli železo na siedmich vozoch.

„Daj vám Pán Boh dobrú furmanku, chlapi!“- pozdravil sa im.

Ti do rehotu. Aha, vrah, hrach sa po ceste kotúľa a na chlapa sa hrá. Nože ho nohou priťapni!

Teda vy takto? myslí si Hraško a od hnevu mu ešte za tridsať chlapov sily pribudlo. A stál tam pri ceste kopec, taký vršok, porastený borievkami. Popľuje si on ruky, zaprie sa plecom do toho vrška a potisne im ho rovno doprostred cesty.

Začnú tí jajkať, čože vrah už teraz budú robiť, či tam ostať, či sa vrátiť?

„To všetko preto, že ste toho malého na posmech obracali, na statočný pozdrav mu neodpovedali.“ - vraví starý furman.

„Bežte za ním, nech sa vráti a pomôže nám.“

Hned' sa dvaja pustili za Jankom Hraškom a prosíkajú, modlikajú, aby im pomohol. Tak sa teda vrátil a hovorí:

„Oslobodím vám cestu, ak mi dáte toľko železa, čo si na pleci odnesiem.“

Oni pristali.